

McCarthy a l'Audiencia

El que està passant a l'Audiencia Nacional no té cap secret. El poder polític –poseu-li les sigles que vulgueu– no està disposat a consentir que continuïn endavant les principals investigacions per corrupció i per la guerra bruta practicada a Euskadi. I fa servir totes les armes de què disposa per acabar amb aquest equip de fiscals i magistrats que s'han pres la seva feina seriosament i volen arribar fins a les últimes conseqüències: és a dir, fent seure al banc dels acusats i condemnant pels seus actes i decisions, si s'escau, generals de la Guàrdia Civil, ex-ministres o el mateix ex-president del govern. A poc a poc –la instrucció de sumaris complexos, alguns començats de qualsevol manera anys enre-re, és sempre lenta– determinats afers investigats pels magistrats de l'Audiencia s'han anat inflant, fins prendre proporcions insospitades i amenaçar fins i tot d'explosió i esquitxada general. I això no volen que succeeixi de cap manera. Ni els que manen ara ni els que manaven abans. En aquest tema estan tots d'acord. I és clar, han posat en marxa un pla per desmuntar l'Audiencia Nacional des de dintre en què participa la Fiscalia General de l'Estat, un sector de la classe política i determinats mitjans de premsa.

“L'equip de fiscals i jutges de l'Audiencia Nacional s'ha convertit en una mena de gra en el cul dels que remenen el poder polític en aquest país. Un gra que els molesta contínuament, que no els deixa viure tranquils i que estan disposats a extirpar sigui com sigui –explica un amic jurista amb excel·lents contactes en els tribunals de Madrid-. Ningú no vol que es reproduïxi aquí el cas italià de *Mani Pulite* que, a la fi, va deixar completament malparat el sistema de partits tradicionals. Cal recordar que ningú no va criticar mai l'Audiencia Nacional mentre es limitava a jutjar terroristes i narcotraficants, però en el moment que va començar a investigar el terrorisme d'estat o la corrupció política, de seguida es van aixecar veus dient que aquest tribunal funcionava malament i que havia de desaparèixer. La campanya contra aquesta instància jurídica ha estat brutal els últims mesos. Han posat en marxa una vertadera cacera de bruixes”.

Quan Garzón i Bueren es repartien els sumaris peluts mà a mà, els dirigents del PSOE es van inventar allò dels “jutges estrella” per desqualificar-los davant de l'opinió pública. Després, amb l'arribada de Gómez de Liaño, han fet sortir mil i una vegades el fet que el seu germà sigui defensor de Mario Conde per posar en dubte la intencionalitat de les seves decisions en el sumari Lasa-Zabala. En l'equip de fiscals que ha estat treballant dia a dia els sumaris més conflictius –els crims dels GAL– els hi han fet de tots colors per dificultar-los la tasca. Però davant la

insistència del *pool* judicial per seguir endavant, peti qui peti, els polítics han optat per dinamitar-ho des de dins. I han començat amb les inspeccions als jutjats, els expedients disciplinaris als fiscals menys dòcils i les filtracions sobre la vida privada d'uns i altres. Una operació al més pur estil McCarthy. Una operació dissenyada per enrair l'ambient i fer aparèixer l'Audiencia com una mena d'olla de grills que, justificués, més endavant, prendre mesures definitives contra ella.

Però el que això ha provocat és que, Siro García, un magistrat de 60 anys, conegut per la seva independència i president de la Sala Penal de l'Audiencia Nacional digués “prou”, i presentés la dimissió en senyal de protesta pels atacs i les crítiques institucionals que estaven rebent. La seva decisió va ori-

ginar un moviment de solidaritat immediata per part d'altres magistrats, i poc després mitja dotzena dels més coneguts van arribar a proposar una actitud comú per deixar en bloc l'Audiencia. A la fi, va ser el mateix Siro García qui va tallar de soca-rel la iniciativa i va dir a Baltasar Garzón i Gómez de Liaño: “Vosaltres heu de seguir, si marxeu això s'enfonsa”. La frase és per llogar-hi cadires.

En vista de la situació de crisi generada, el Consell del Poder Judicial no va tenir més remei que sortir també a la palestra, i després de quatre hores de debat, va fer pública una declaració on equilibrava el suport a la tasca dels magistrats de l'Audiencia Nacional amb una estirada d'orelles als “jutges estrella” per “persistir en actituds que no s'ajusten a la llei”. Una de freda i una altra de calenta que no ha deixat ningú content. L'ofensiva per domesticar la justícia no ha fet més que començar. ■

XAVIER VINADER

“Davant la insistència del ‘pool’ judicial per seguir endavant, peti qui peti, els polítics han optat per dinamitar-ho des de dins. I han començat amb les inspeccions als jutjats.”